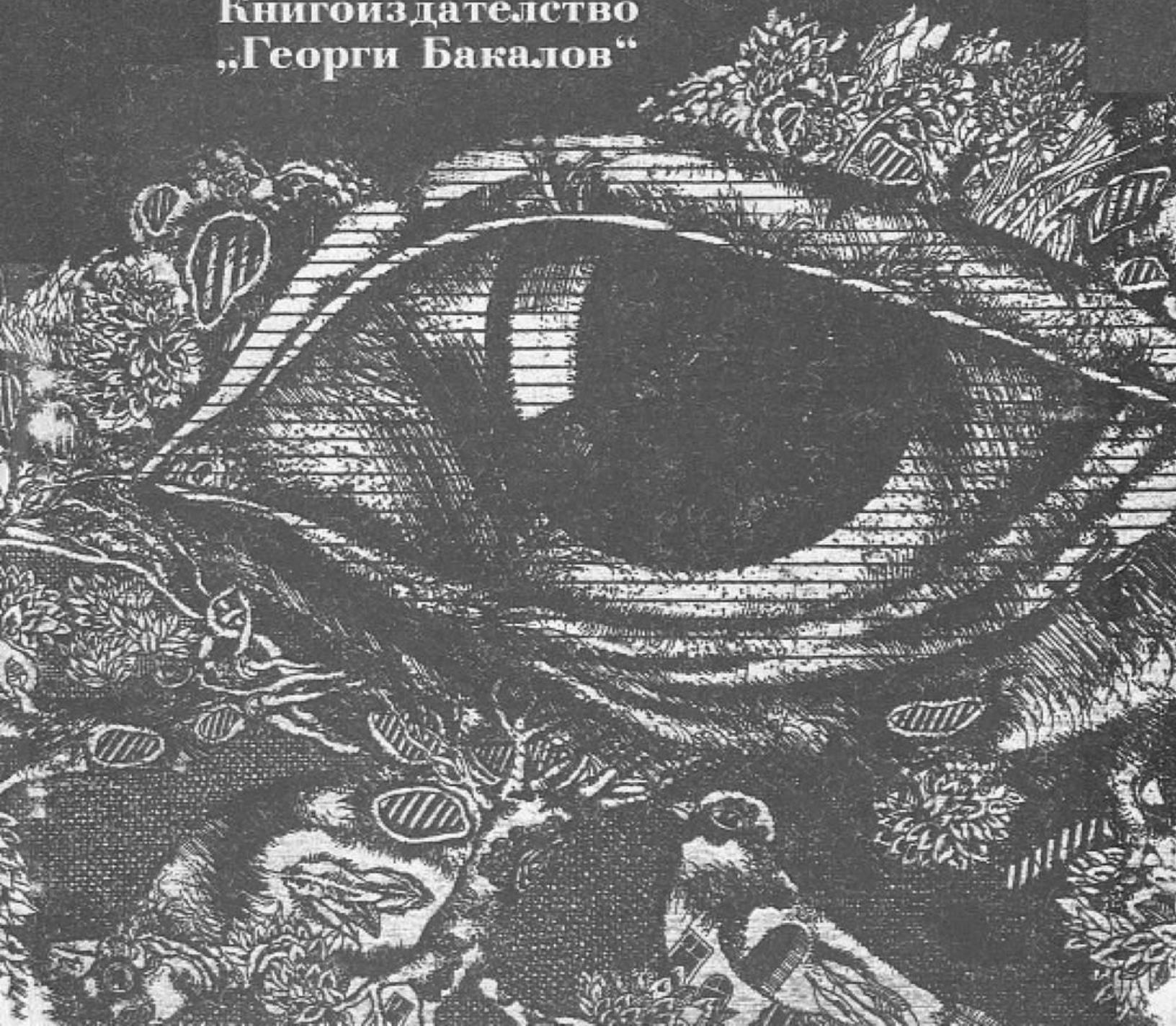

Евтим Евтимов
НОЩИ
Любовна лирика

Книгоиздателство
„Георги Бакалов“

ЕВТИМ ЕВТИМОВ НОЩИ

chitanka.info

На тебе, обич моя

ЦЕЛИЯТ МИ СВЯТ

*Целият ми свят е свързан с тебе
и на тебе всичко аз съм дал.*

*Аз от твойте нощи съм обсебен
и от твоите сънища — изгрял.*

*Пътя ми със стъпките ти крачи,
песните ми с тебе са на път,
болките ми с болките ти плачат
и годините ми с теб растат.*

*Като бряг изпращаши ме, когато
тръгвам към далечни светове.*

*Като праг посрещашши ме, когато
ме завеят черни ветрове.*

*И протягам две ръце към тебе,
цял живот към твоя праг вървял...*

*Аз от твоите нощи съм обсебен
и от твоите сънища — изгрял.*

ПТИЦИ НА РАЗСЪМВАНЕ

*Един нечакан от човека зов
отвъд реката тъмна се обади.
Необяснена никога любов
сънуваха зелените ливади.*

*Излизаха от мрака две по две,
криле допрели, непознати птици.
Докосваха се с неми гласове
като дошли от вековете жрици.*

*Какво си казваха отвъд брега,
отвъд тревогите, отвъд земята?
Да бяха ни повикали сега,
душите си да сложим под крилата.*

*Недосегаеми от земна прах,
превърнали се бяха в зов любовен.
Като насън — помамени от тях,
потърсихме ръцете си отново.*

НЕОЧАКВАНА ПЕСЕН

*Нечуваните гласове аз чувам
отвъд онази глуха тишина,
неотсънвания сън сънувам
отвъд виденията на съня.*

*Незнайното със две очи горещи
започва да ме гледа през звезди.
Неосъзнатите, внезапни срещи
една ръка съзнателно реди.*

*Непозволените до вчера думи
една усмивка днес mi позволи.
Разумните mi казват да съм умен,
а неразумните — да ме боли.*

*Какво е туй? Любов? Или разлъка
с онези детски, книжни светове?
Една невидима и светла мъка
сега от твоите очи зове.*

*И аз от края на земята ида,
помамен от най-честната лъжа,
невидимото на света да видя,
неудържимото да задържа.*

РОСА

*Необяснени, тъмни чудеса
природата сама ни обяснява.
В тревата грее сребърна роса,
която нежна светлина ни дава.*

*Звезда ли изгоряла е за нас,
че толкова гореща е душата?
Небето ли е плакало на глас,
поискало за тоя миг отплата?*

*Дали от сребърния млечен път
отронени сълзи сега това са,
нататък някъде да ни зоват,
където ветрове реки отнасят?*

*Не знам. Вървим по капки от роса,
тъй както нестинари по жарава.
Необяснени, тъмни чудеса
природата сама ни обяснява.*

СВАТБЕНО НАСТРОЕНИЕ

*Гората през нощта ни е венчала,
дърветата със пафти от листа
до зазоряване край нас играли
най-лудото хоро на любовта,
а ти не знаеш още, че си булка,
а аз не знам, че вече съм венчан.
Тревите свирят вънка на гъдулка
за теб,
за мен,
за нас...*

*Подай ми длан
и приеми туй весело венчило.
Реката, дето покрай нас тече,
на своя водопад от синя свила
венчална рокля вече ти тъче.*

*Венчален пръстен не търси от мене,
а в синьото небе за миг се взри.
Звездите с моя дъх са позлатени.
Една от тях за пръстен избери.
И тръгвай с мене. Есенното злато
от клоните отронва златен шум.
Как няма сватбата да е богата?
Гората, най-добрата, ни е кум.*

КАТО НАС

*Необяздени, луди коне
прелетяват през лунни ливади.
Ширине, ширине, ширине
е изпънало гравите млади.*

*Незапрягвани още в бразди,
незавързвани, неукротени,
те препускат под тъмни звезди
от предчувствие ново родени.*

*Неизказана, дяволска страсть
от очите им ангелски цвили.
Като нас, като нас, като нас
неоткрито небе са открили.*

*Да ги стигнем за малко поне,
да докоснем душите им млади...
Необяздени, луди коне
прелетяват през лунни ливади.*

РИСУНКА

*Отдавна на земята си родена,
но аз отново днес ще те създам.
Да бъдеш първата любов за мене,
аз нови чувства ще ти дам.*

*Ще ти предложа закъсняла среща
и тя ще бъде първата за нас.
Очите ми са две венчални свещи,
които чакат сватбения час.*

*Подай ръка. Света ще стане хубав,
макар да идвам късно и суров.
Последен може в тебе да се влюбя,
но ще ти върна първата любов.*

ЛЮБОВТА Е ДЕТСТВО

*Любовта е детство. Аз сега
искам мост за тебе да направя
от онази шарена дъга,
грайнала над южните морави.
Премини по моста, премини —
давам ти земята за наследство.
Няма никой да ме обвини,
че те лъжса. Любовта е детство.*

*Всичките изгряващи звезди
аз на тебе подарявам само —
да засветят в твоите гърди
и да пламне чувството голямо.
Погледни звездите, погледни —
давам ти небето за наследство.
Няма никой да ме обвини,
че те лъжса. Любовта е детство.*

*Пролетна река отвъд шуми
и в очите ми дълбоко свети.
Всички мои пътища вземи,
да намериш първа бреговете.
С ветровете ми дотам стигни —
давам ти морето за наследство.
Няма никой да ме обвини,
че те лъжса. Любовта е детство.*

*И дано така да продължи —
ту стаена, ту пък поривиста.
Ако има между нас лъжи,
те са детски и остават чисти.*

*Дай ръката си за всички дни —
давам ти аз песен за наследство.
Няма никой да ме обвини,
че те лъжа. Любовта е детство.*

ЕЛЕГИЯ ЗА НАШИТЕ СТЪПКИ

*Стъпките! Защо под облак мътен
ги оставяме сами на пътя,
накъдето искат да се взират,
при когото искат да се спират,
да си търсят стряха през нощта?*

*За какво?
Кажи,
кажи, за божа!*

*Есенният вятър ги събира
като късни,
гаснещи листа,
за да си запали после огън.*

Той не иска да умират.

ОБИЧ ЗА ОБИЧ

*Аз назаем не съм те прегръщал
и назаем не съм те мечтал,
всяка ласка под брой да ми връщаши.
Мен ми стига, че нещо съм дал.
Може днес да не дойдеш на среща,
но след ден,
но след два,
но след три
да потрепне в душата ти нещо
и за мен да преминеш гори,
над които небето поклаща
обгорено от бури платно.
Може дълго писма да не пращаши,
но да сложиш две думи в едно,
та за двеста писма да вълнува
и за двеста да има цена.
Може само веднъж да целуваш,
ала тази целувка една
до последния ден да гори,
до последния дъх... и до гроба.*

Стига заеми! Стига везни.

Искам обич за обич.

ЩЕ ЗАРОВЯ ОЧИТЕ СИ

*Ако ти си отидеш за миг,
ще заровя очите си в облак
и тежко на земята тогава.*

Нито дъжд.

Нито сняг.

Нито слънце.

*Само мъка оттам ще вали,
заличила последните стъпки
на съня,
който с мен се разделя.*

Нито път.

Нито сън.

Нито вик.

Ако ти си отидеш за миг.

СРЕЩИ

*Загледан в тези кръгове годишни,
аз мисля си през всеки нов сезон —
зашо не могат срещите предишни
да идват по един и същ закон.*

*През всички кръговрати да преминат,
през цвят и дъжд, през слънце и през сняг,
а изтече ли първата година,
отново всичко да се връща пак.*

*Една ли си отиде безутешна,
да идва друга, като следващ дъжд.
Отново всички срещи да се срещнат,
да се запомнят всички наведнъж.*

*А ето ги, отиват си, изгарят.
Една остава до последен час,
която никога не се повтаря
и само тя е вечната за нас.*

ОТГОВОР ПО ПОВОД

*Докосвам те с най-нежната милувка,
а някой зад гърба ми пак говори —
отива си човешката целувка
и няма своя огън да повтори.
Отива си по своята пътека,
неромантична,
стара
и предишина,
на другото отстъпва тя полека,
зашпото вече станала излишна.
Една-едничка щяла да остане,
една последна
за света заблуда,
предание оскъдно тя да стане.*

*Дано не я раздава
само
Юда.*

ПРЕТВОРЯВАНЕ

*Превърнах в облак твоите коси
и вятъра ги вдигна нависоко;
превърнах аз очите ти в звезди
и те изгряха толкова високо;
превърнах аз ръцете ти в криле
и с птиците излитнаха високо;
превърнах те над себе си в небе
и ти сега си толкова високо!
Загубвам бавно твоите черти,
лицето ти, ръцете ти, очите
и повече не знам къде си ти —
при жълтите светулки на звездите,
при скритите зад облаци лъчи
или отвъд пространството — далече?
Над мене само вятърът бучи
и аз съм сам през тая късна вечер.
Защо не те превърнах в облак бял,
защо звезда-вечерница не станах?
Нагоре своите очи съм взрял,
ръцете ми нагоре са простряни
и викам: Приземи се! Приземи!
Стани отново земна и гореща
и с пътищата свои ме вземи.
Аз искам да те виждам и усещам.*

ОТГОВОР НА ТВОЯ ПЕСЕН

*Дано не си на мястото
на моята тетрадка,
разтворена през
късни часове,
когато сядам аз да пиша стихове,
до своето безсъние да бродя.*

*Тогава
от нея нищо друго не остава
освен ограбени листа,
разкъсани,
захвърлени на пода.*

Така се разжда после песента.

ДАНО ПОНЕ ДА ИМА

*Високи, непокорни, непревзети,
запалени от огъня в пръстта,
опожарени есенни дървета
изпепеляват своите листа.*

*И в синята гора остават голи,
ограбени от тъмни богове.
Къде е тяхната зелена пролет,
да върне дъх от първи цветове?*

*Къде са птиците нетърпеливи —
деца на изгрева — да пеят в тях?
В гнездата празни слиза мълчаливо
едно небе от самота и страх.*

*Къде е тяхната предишна песен,
неугасена, да ги сгрее тя?
Дошла е пак неотменима есен
и всичко си отива с есента.*

*Отива си живот, любов, утеша,
отива си от всякое дърво,
като обрулено последно ехо.
... Дано поне да има за какво.*

ДУМИ

*Ти ме доведе
до ада,
до края.*

*А зад него
намира се
рай.*

ЕСЕННИ ПИСМА

*До днес не ми написа нито ред,
но есента
на листи
неброими
изпраща ми писма като поет
със твоя почерк
и от твое име,
и с твои стъпки ме намират те,
и с твои пръсти по вратата чукат,
и есента на глас ми ги чете,
като че ли и ти дошла си тук.
И засиява цялата земя.
И мога вече да посрещна зима.*

*Благословени есенни писма,
в които още лятна грейка има...*

ТАЙНА

*Неукротена още от ръка,
залутана сред долина зелена,
оттатък пее утринна река,
невидима за тебе и за мене.*

*Невидима ще си остане тя,
невидима зад оня склон отвесен.
До нас достига само песента —
най-хубавата на земята песен.*

*Опива ни с гласа си в тоя час,
възлязъл бавно под небето южно.
Докосва се душата ѝ до нас,
а другото, кажи, кому е нужно?*

*Защо така не бъде в любовта?
Отвред да чуват само песента ни,
а ние, скрити в ангелски места,
невидими за всички да останем.*

КАТО В ПРИКАЗКАТА

*Като Щуреца в приказката стара
пред твойта стряха
пътят ме докара,
но ти от Мравката си по-добра;
помолих те за капка аз,
за зрънце,
а ти сега ми даваш цяло слънце,
родено от далечната зора
на твоите очи небесноясни.*

*То няма,
няма вече
да угасне,
дори да дойде вятъра супров.*

Запалено е от една любов.

ГОРА

*Да бяхме спрели, както при игра,
да отпочинем, а след туй — отново.
А ето — влязохме в една гора,
измислена от чувство и от слово.*

*Гора непроходима. Без лице.
Ни път назад, ни път напред синее.
Макар че се държахме за ръце,
загубихме се с теб, по детски, в нея.*

*Къде си? — викаше през сто недра.
Къде си? — виках аз през мрака черен.
Като загубени деца в гора,
които плачат, за да се намерят.*

УМИРАНЕ

*Ти си тръгваš
тъй немилостива —
ти си вземаш даже и звездите,
да не греят повече щастливо
над душата ми
и над очите,
както са ме греели преди.
Всяка светлинна
над мен изтръгваš.
Аз оставам облак без звезди.
Ти си тръгваš,
мила,
ти си тръгваš.
Аз оставам без далечен брод.
Без небе.
Без чувства.
Без живот.*

НЕНАЗОВИМОТО

*Необуздани, южни ветрове
излитат тайно из душите още.
Непокорено чувство ни зове,
затворим ли за миг очите нощем.*

*Неизменилите на нас звезди
дори и в тъмни вечери ни греят.
Незатревените след нас следи
през всичките сезони пак живеят.*

*Непрегрели, пролетни лъки
от края на земята ни усещат.
Неотшумелите зад нас реки
протягат своите ръце за среци.*

*Незаглушен от миналото зов
изпраща ни еленови сигнали.
И невъзможна, скрита пралюбов
пристига като сън да ни погали.*

ЗА ЛЮБОВТА

*Като гора душата своя крие,
изправена високо над балкана.
Ще ми покаже своята магия,
но иска аз заложник да ѝ стана.*

*Като небе далечно е безкрайна,
което под звездите се синее.
Ще ми открие нежната си тайна,
но иска винаги да съм при нея.*

*Като в море — при нея всичко има,
което няма и всемира даже.
Ще ми покаже красота незрима,
но иска от брега да се откажа.*

*Като земя е тя — от пръст, от време,
която много надалече свети.
Ще позволи аз всичко да си взема,
но иска да ѝ дам затуй сърцето.*

*Гора, Небе, Море, Земя... Всемира
в една усмивка топла е пред мене.
Какво ли ми остава да избирам?
Аз притежавам цялата вселена.*

И ВСЕ ТАКА

*И все така —
към нещо устремени,
и все така —
нататък, през горите...
Пази ме от приключено летене,
от две криле,
заспали край огнище,
подобно знамена,
на завет скрити.*

*След туй не чакай,
мила,
нищо.*

Загубваме завинаги звездите.

ТРЯБВА ВСИЧКО

*Покрай нас се движат много хора.
Сутрин улицата е река.
Някои се люшкат от умора.
Протегни им своята ръка.*

*Някои са тъжни и смълчани.
Сгрей душите им със своя смях.
Някои вървят със скрити ранни.
Лек открий в душата си за тях.*

*Дълъг път пред всеки се извива.
Хубав ден сега им пожелай.
Искам хората да са щастливи.
Светлина от утрото им дай.*

*Трябва всичко в нас да е голямо
до последния ни земен час.
Аз вървя до теб. Не давай само
някой да застане между нас.*

ВЕЧЕРНА ИМПРЕСИЯ

*И молива ми е
готов дори
за теб докрай да пее,
да гори,
за тебе нещо светло да извърши.*

*Това ще разбереш,
когато свърши.*

НА ПРОЗОРЕЦА

*Откъснала с ръката си гореща
едно дъждовно облаче над мен,
ти бършеше прозореца отсреща,
от погледите мои замъглен.*

*Нечути думи, срещи неприети,
извезана от сълзи стъклопис
изтриваше над мене ти. И ето —
прозорецът отново беше чист.*

*Просветваха стъклата като листи.
Изтрити бяха тъмните следи.
А аз си мислех, че небето чистиши
и падаха в ръцете ми звезди.*

МЪГЛА

*Нито мога да те чувам,
нито мога да те виждам,
нито на добър да се преструвам,
нито да обиждам,
нито да проклинам
с дума зла.*

Aх, ела.

*Паднала е между нас мъгла,
сред която може
пак да се разминем.*

СНЕГОВЕТЕ ЩЕ СЕ СПУСНАТ

*Ще пита облаците планината
дали в душите нещо не изстина,
че нямаше ни в нея цяло лято,
а идвахме по три пъти в година.*

*Ще пита ветровете цяла есен
какво се случи с нас, какво се случи.
Дали не ни е дала блага песен
от извора на всеки горски ручей?*

*Ще пита вечер залезите меки
какво сме правили, къде сме скрити.
Дали не ни е давала пътека
да стигнем всички тайни на звездите?*

*Какво ще отговориш ти на нея?
Какво ще мога аз да отговоря?...
Да идем там, дордето слънце грее,
че идат зимни гласове отгоре.*

*Едно голямо лято ще изпуснем,
което няма вече да се върне.
Отново снеговете ще се спуснат
и всичко в тишина ще се превърне.*

ОТКРИВАНЕ

*Помогни ми пролетна пътека
да открия в есенна гора,
смела стъпка, непознато echo,
светла дума, капка от зора,
непозната багра, звук незнаен,
нещо да постигна, да съзdam.
Остави ме в тоя свят безкраен
само тебе да открия сам.*

*Само в обичта не ми помогай —
беден никога не ме прави!
Надалече, надалече бягай
през реки, дървета и треви,
лягай като зърно в чернозема,
влизай в облак, с птиците лети,
скрий душата си в безмълвен кремък
и във тайна превърни се ти.*

*Искам сам сега да те открия.
Ако ти си връх, завян от сняг —
да премина яростни стихии;
ако ти си скрит, далечен бряг —
да преплавам хиляди морета;
ако ти си лъч с неземна власт,
да ме люшка векове небето,
докато до тебе стигна аз.*

*Някъде по пътя си да падам
и да ставам пак на ранинà...
Искам просто сам да те изстрадам,
за да зная твоята цена.*

ИЗХВЪРЛЕНИ ЦВЕТЯ

*Тази заран
под един прозорец
аз видях изхвърлени цветя,
като чувства нежелани,
като пресни, живи рани.
Бях готов да ги завърна горе,
на прозореца затворен,
но отминах тъжен и сurov.
Тази заран
някой бе изхвърлил
през прозореца
една любов.*

ЕЛЕГИЯ

*Искаш пролетта да задържа,
ала тя полека си отива.
И дори за нея да тъжка,
лятото започва да опива.*

*Искаш тоя час да е голям,
неживян от хиляди години,
но внезапно осъзнавам сам,
че и той ще мине, ще отмине.*

*Зная аз, росата да роси
векове над равнините звездни,
тя не може вече да спаси
туй, което трябва да изчезне.*

*Зная, нещо вече е било,`
зная, нещо с нас си е играло.
Споменът сега мълчи в легло,
на което слънцето е спало.*

А ТИ МЕ МОЛИШ

*От всички поздрав ще ти донеса,
когато се завърна тук
от юг.*

*От старите приятели,
от враговете нови,
от пеещите птици,
от враните грабливи,
от чакащите ни звезди,
от раните ни живи,
от неотровената подир нас роса.
От всички поздрав ще ти донеса.*

А ти ме молиш за листо от кестен.

*Едничко то ти спомняло сега
за моята ръка голяма,
подадена на теб преди години
до южна планина,
до влюбен кестен.*

*Тогава, казваш,
аз съм бил по-честен,
тогава, под добрите небеса.
От всички поздрав ще ти донеса.*

А ти ме молиш за листо от кестен.

ОСТАВА ВЕЧНО...

*Повика ни гората през нощта
да уловим с очите си сред нея
една неуловима красота,
която нощем в езерото грее.*

*Да видим невидян наяве сън,
когато в синята му песен слизи...
Една вълна, като отронен звън,
пошепна ни да дойдем по-наблизо.*

*Непокореното от никой друг
побърза своя рай да ни открие.
До тайното докоснахме се тук —
и тъй убихме своята магия...*

*Ще идваме при своята мечта,
но всичко тук ще е познато нощем...
Остава вечна само красота,
която е недостижима още.*

ОСТАВИ СИ НЕЩО...

Ти ми казваш:

*— Ето, аз съм твоя,
всичко ми вземи на тази среща.
Ще ти бъда жажда ненаситна.*

Аз ти казвам:

— Оставѝ си нещо.

Иначе ще бъдеш беззащитна.

ЗАВРЪЩАНЕ ПРИ СПОМЕНА

*Ще се върна при пътека южна,
над едно градче от нас видяна.
Цяла вечност ще ми бъде нужна,
за да бъде тя доизвървяна.*

*Ще се върна — да намеря среща,
ненамерена от други още.
Извисен от две ръце горещи,
у дома си я сънувам нощем.*

*Ще се върна при добри дървета,
като нас прегърнати до нея.
Ако заедно живеят двете,
както някога, за тях ще пея.*

*Ще се върна през гора, направо,
през онази нощ далечна, звездна.
Ако някой нещо е забравил,
ще го прибера, да не изчезне.*

*Ще се върна под небе открыто,
при пътека южна ще се върна,
под мълчанието на звездите
спомена отново да прегърна.*

ИГРА С ОГЪНЯ

*Сънуващ ме,
а все от мене бягаш,
очакващ ме,
но само там,
до прага.
Зовеш ме ти с усмивка мълчалива,
но щом пристигна,
другаде летиши.*

*Не си играй със огъня,
не бива,
че може отведенъж да изгориш
като земя, наказана от бога.*

*Аз всичко мога вече,
всичко мога.*

САМИ

*Дъждът очакван бавно си отива.
Изгубил даже нежното шептене,
прибира своите въгленчета живи
и всичко става отведенъж студено.*

*Снегът очакван бавно се стопява,
преди да дойде неговото време.
Една загадка бяла ни оставя,
а всичко подарено ще си вземе.*

*Сънят очакван вече е събуден,
сънят сегашен няма да възкръсне.
Дори да стане помежду ни чудо,
за тоя сън е късно, много късно.*

*Отворили очите си присвити,
заслушани след стъпките последни,
затваряме зад себе си вратите,
сами отново и отново бедни.*

КАТО ЗАГУБЕНА РЕКА

*Питат ме
дали така я любя,
както вчера,
както днес
и сега.
Тя като река
водата си
загубва,
тя изчезва
под скалите
летни.
Но докосна ли
ухото си
до нея,
над онази
почва
каменлива,
чувам как
изпод земята
не —
и откривам,
че е жива,
живва!*

ВИК

*Еленов вик премина през гората,
възседнал коня на ранено ехо.
Неутешен от болка непозната,
дали не търсеше сега утеша?*

*Зад стръмните стени на гъсти клони
еленът скри се в тъмнина незнайна.
Дали сълзата му не се отрони
като разкрита, съкровена тайна?*

*Невидимото ли зовеше горе —
единствено от влюбени видяно,
неповторимото — да се повтори,
повикано от живата му рана?*

*Залутан из вселената позната,
готов през тъмното небе да тръгне,
еленов вик премина през гората,
като че ли от мойта гръд изтръгнат.*

СЪТВОРЕНИЕ

*Създаох те от сънища,
от думи,
от багри,
от звезди
и от безумие,
единствена да бъдеш на земята,
тъй както е единствена луната.
Дойдоха други изведенъж тогава,
красиви като теб да ги направя,
да им поставя аз очи от бога,
но нито искам вече,
нито мога.
Къде ли да намеря
чувство младо?...
Аз цялото съкровище ти дадох.*

ДОБРИ СА

*Добри са хората, добри са.
Един ли тъмни доноси написа,
че си била при мен,
а не при него?
Добри са хората, добри са.
Един ли твоя тъжсен дом ориса,
че търсиш топлина
под мойта стряха,
а другаде гори дори камина?
Добри са хората, добри са.
Един ли с мръсна клюка те прониза,
да сипеш в чаша
капката отрова
или да скочиш нощем от прозорец?
Добри са хората, добри са.
Ще викат след години те:
— Върни се!,
на твоята осъждана любов
ще вдигнат паметник голям и нов,
зашото ще започне да им липсва.
Добри са хората,
добри са...*

СЪВЕТ

*Не давай заем
на змията,
даже за това да си готова.
Тя го връща
винаги
с отрова.*

КАЗАНО НАСАМЕ

*Незабравимо искаш да остане
изминалото време — преживяно,
наричано през всички нощи: звездно.
А то невидимо, полека чезне.*

*Най-светлата пътека избледнява,
най-младата надежда оstarява,
над най-голямото трева израства,
над най-горещото денят угасва.*

*Какви неведоми за нас обрати!
Защо се помни винаги сълзата,
а не смеха, догонил ветровете?
Защо греха, а не съня ни свети?*

*Защо се помни тъжната раздяла,
а срещата отвъд света е спряла?...
Незабравима болката остава.
А всичко друго бавно се забравя.*

ЗАТВАРЯНЕ

*При свободен стих
аз свобода ти давам,
но свободна в него не оставаш,
че за себе си е той свободен,
а за тебе
просто е ключар.*

*При класическия стих те слагам,
там, в килиите от древна жар,
но класически
не си свободна,
а затворена в един олтар.*

*Тази вечер ще опия
всички стихове-килии,
ще изгоня даже
аз римуваните стражи,
тежките врати ще ти отворя,
ще ти кажа:
— Свърши се за теб затвора!
Излезни, иди си,
пак при птиците върни се,
при гората,
при реката родна.
Отсега нататък си свободна.*

*А пък аз ще вляза
сам в затвора,
пак настан за тебе да говоря.*

ПОДАРЪК

*Старите другари подариха
на рождения ми ден пейзаж
с малък ручей и дървета тихи.
А навънка —
от балкана наш,
двеста ручея за мен запяха.
Те се спускаха от рид на рид
и се вливаха под мойта стряха
през прозореца открит.
Всеки искаше да ме обсеби
с нещо свое, умно и добро.
А пък аз си мислех все за тебе.
Само ти ми подари перо.*

*Улици събраха навънка
сънищата първи на града,
птици чупеха черупки тънки
в своите възкръснали гнезда.
Цялата земя бе полетяла
над гори от думи
и сребро.*

*Само ти ме бе разбрала
и затуй ми подари перо.*

СТРАХ

*Защо не тръгнем през света открыто —
нима светът загуби смелостта?
Да минем под прозорците, които
заключват със закони любовта.*

*Да прекосим по улици, които
на кръстопът разпъват любовта.
Да ме целунеш пред очи, които
ще те презират после до смъртта.*

*Бъди на силната ми обич вяра,
дори да казват, че това е грях.
Дори в света да предизвикваш ярост,
не предизвиквай в мене капка страх.*

*И завещай ми смелостта си жива,
и от страха душата ми пази.
Страхът убива, бавно ни убива
и после ни превръща в подлеци.*

УСЕЩАНЕ

*От края на земята те усещам.
По улицата бяла в утринта
за първи път пристигаш с хляб на среща.
А винаги си идвали с цветя.
Над твоите коси гугукат птици.
Ти носиш в дланите си радостта.
Дърветата протягат ти десници.
Ти носиш добротата на света.*

*Земята носиш ти. И аз съм нежсен.
Душата ми за угар закопня.
Сред тоя град, от железа замрежсен,
където губя своята топлина,
и крача сам под сенките, посърнал,
и търся на полетата шума,
един подаден хляб сега ми върна
забравеното чувство за земя.*

ЛУНА

*Очаквах, както винаги, да грее.
А тя на непозната се преструва.
Какво е станало, кажете, с нея,
че нито вижда вече,
нито чува?*

*Отрова ли е пила над горите,
че толкова сега е почерняла?...
Безкрайна нощ
по хълмите
се скита,
като човек,
отровен след раздяла.*

КАЖИ

*Прегърнах те високо в планината
и в тоя миг през тънкото ти рамо
видях да се прегръщат други двама
високо нейде в синьото небе,
приликащи на тебе и на мене,
незнайни като нас,
неповторими.*

Какво е туй, кажи ми?

*Извиках твоето име в планината,
извика моето над скалите,
горе,
а там, в небето, echo ги повтори,
приликащо на тебе и на мене,
там друг, с гласа ми, каза твоето име,
там друга ме нарече пак любими.*

Какво е туй, кажи ми?

*Дали не сме две сенки отразени
на две звезди,
прегърнати над нас?
Дали не сме далечно тяхно echo,
достигнало до тебе и до мене,
или пък те са двойници на нас,
които се прегръщат като нас
от твоето име и от мое име?*

Какво е туй, кажи ми?

При тебе искам да остана аз.

ЛЮБОВТА

*Оставѝ да дойде отведенъж,
неочеквана и непозната,
както пада над гората дъжд
и след туй е весела гората.*

*Оставѝ я като вятър лош,
слязъл от небесната морава,
да нахлуе в твойта късна нощ
и на пепел всичко да направи.*

*Като вик от ада да е тя,
като шепот ангелски от рая.
Оставѝ да дойде любовта,
както тя от векове си знае.*

ДОРИ ДА ИЗГОРЯ

*Режими аз не пазя в любовта си
и по режим за тебе не тъжа.
Скъперници на чувства в тежки каси
спестяват днес и обич, и лъжса,
вълнения, усмивки и въздишки,
страдания и рискове, и смях,
дори писмата са спестовни книжки
на спомени, събираны със страх.
Затуй душите им се раздояват.
По дяволите... Аз съм по-богат,
когато всичко наведнъж ти давам
и не поглеждам крадешком назад.
Напред е всичко, дето ме привлича,
напред ще се роди и огън нов.
Сега си с мен — сега ще те обичам
до сетната си капчица любов.
Сега ти давам цялото си щастие.
Вземи го. И бъди докрай добра.
Дори да изгоря от любовта си,
пак с целия си огън ще горя.*

ПРЕДПАЗЛИВОСТ

*Безшумни стъпките си ще направя
и техните следи ще скрия аз —
следи, които в тебе съм оставил.*

*Ще заглушавам в шепи своя глас —
гласа, превърнал пътищата в ручеи.
Зад сключените устни до смъртта
свещената си обич ще заключа
и само в мене ще остане тя.*

*Прозорците за миг ще станат слепи,
когато те повикам аз под тях.*

*Вратите ще загубят своя шепот,
когато се докосвам аз до тях.*

*Дърветата ще ме забравят нощем —
дали ще знаят кой върви под тях?...*

*Остава мене да ме няма още,
та любовта ми да не бъде грях.*

ЗВЕЗДОПИС

*Неугасени от сплетни звезди
над върховете сребърни горяха.
Дали така са греели преди,
отлъчени от земната си стряха?*

*Отронваха се в тъмната гора
от своето дърво небесно-звездно.
Дали там някой бог не ги разбра,
че бързаха отгоре да изчезнат?*

*Поискахме една да уловим,
но падаха по цялата вселена.
Дали и ние тъй ще изгорим,
като прашинки малки разпилени?*

*Като далечни капки от води,
внезапно пръснати в тревата плаха?
Неугасени от сплетни звезди
в угасналата нощ над нас горяха.*

ПРЕДЧУВСТВИЕ

*Капна тъжна сълза
днес над моята песен,
като лист от бреза,
през горите
понесен.*

Капна твоя сълза.

*Знак,
че иде нечакана
есен.*

ПРОПУСНАТ СТИХ

*Вървяха бели ветрове навънка
и правеха на всяка птица път,
тревите вдигаха антени тънки,
далечни песни да ловят,
в горите раздигаха се нови ручеи,
пчели събираха в цветята мед,
а аз стоях във себе си заключен
и не написах нито ред.*

*Затуй ли беше тъжна и смутена?
Това ли твойте сънища смути?
Бе тежко и на тебе, и на мене.
През майте нощи побеля и ты,
над празния ми лист очи навела.
Така внезапно аз те нараних
и всеки косъм бял над твойто чело
сега е може би пропуснат стих.*

УТЕХА

*На мястото на първата ни среща,
след толкова години извървяни,
аз виждам: променило се е нещо,
цветията ни предишни са обрани.*

*Изсечени са младите дървета —
приятелите наши, най-добрите.
Отлитнали са птиците-поети,
преместени са другаде звездите.*

*Тревите зад скалите са се скрили,
а стъпките къде ли да намеря...
Защо тук всичко се е променило,
като че ли не е било до вчера?*

*Защо? Кога? Отгоре слиза есен,
да хвърли над пътеката забрава.
Една незабравима, тъжна песен
остава само да ни утешава.*

КЪДЕ Е?

*Половин луна изгрява над горите,
другата ѹ част сега
къде е?*

*Може би зад облака е скрита?...
Продължава тя над мен да грее,
но — наполовина,
ах, наполовина,
само с половина доброта,
с половин душа мълчи отсреща.
Тъй прилича на жена,
от която някой
е откраднал
нещо.*

СВЕТУЛКА

*Далечен път през нивите поела,
напразно мислеше, че аз съм лош.
Светулка залепих на твойто чело,
да осветиши съня на тая нощ.*

*А ти пошепна, сякаш каза клетва:
— Засвети ли светулка през нощта,
настава време за голяма жества
и трябва да се жъне радостта.*

*Вървеше тихо ти до мен — узряла,
все още недокоснат житен клас.
Сама светулка, над света изгряла,
за жътва ме зовеше в тоя час.*

*Житата се покланяха на тебе,
заслушани в далечен, земен звън.
Сънувах клас, роден от мирис хлебен,
и исках да не свършива тоя сън.*

*И исках птица да люлее люлка,
пътека под дървета да трепти
и тази първа, чакана светулка
от твойто чело да не отлети.*

ЗАТВОРИХ ПТИЦА

*Отдавна трябваше
това да зная,
зашо това
тъй късно
го открих?*

*Затворих птица
в топлата си
стая
и без да искаам,
я убих.*

ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕ

*Вълните на морето са жени,
избягали от къщите — окови.*

*Ела,
една вълна сама стани,
сестра на вятъра бъди отново.*

*Ела,
сред най-дълбокото иди,
при царството на тъмните стихии.
Била ли си обичана преди —
едва сега ще може да откриеш.*

*Страхливия ще седне на брега,
ще шепне колко много ти е верен,
безсилния ще плаче от тъга,
а истинския сам
ще те намери.*

*Ще иска той с презгръдка да те спре,
но ти не се завръщай,
нито спирай.
Вълната е вълна насред море.
А тръгне ли към плиткото —
умира.*

ДРУГ

*Така си казваха за мене — равен,
ни огън ще открадне,
ни жена,
един скандал за нещо да направи,
за свиден глас, за малко топлина.*

*Така —
до тази среща закъсняла,
до този ден, от огън озарен.
Да, трябвало една усмивка бяла,
да, трябвали едни очи над мен,
една сълза за мен да се отрони,
едни ръце да стоплят моя праг,
за да объркам своите сезони:
през лято да вали
над мене сняг,
през зима — лятно слънце да ми свети,
през късна есен пролет да е тук...*

*Така си казваха за мен. А ето —
една любов дойде.
И аз съм друг.*

КРЕПОСТ

*Моя силна, непокорна крепост,
непредадена до тоя час!
Някога не те превърнах в пепел —
само себе си изгарях аз
и със своя огън неспокоен,
и със неговата тъмна мощ
покорявах сънищата твои.
Станах твоята безсънна нощ.*

*Ставах твоята звезда незнайна,
твоя дъжд, под клепките валял,
твоята човешка малка тайна,
твоя лъч, на устните изгрял,
твоя вятър, който отдалече
предвещава ясен, хубав ден.
Исках нещо да очакваш вече.
Исках да си мислиш ти за мен.*

*Покорявах думите ти скрити,
без дори да ме усетиш ти.
И когато станах победител
на очи, на мисли, на мечти,
на безсънни нощи и тревоги,
аз разбрах в един изстрадан ден,
че без тебе повече не мога.
Победителят бе победен.*

ОБЯСНЕНИЕ

*Невъзмутимото над нас небе
за първи път сега е възмутено.
Дали над него птица не гребе,
убита и у тебе, и у мене?*

*Дали не сме се молили сами
на думите от първата си среща,
че даже в сънищата ни шуми
като закана яростна за нещо?*

*Дали към тебе станал съм по-лош,
забравил бързо клетвата предишна,
че бърза да накаже тази нощ
за всичко хубаво, за всичко скришно?*

*Дали душата ти звезда не бе,
дали у мен е нещо променено?
Невъзмутимото над нас небе
за първи път сега е възмутено.*

ЯБЪЛКАТА

*На пръсти се повдигаше, да види
дали дъждът през девет планини
с крилатите си облаци не иде
над летните ѝ дни да прозвъни.*

*Дъждът дойде, но подранила есен
от ябълката късаше листа.
Дъждът запя над клоните ѝ песен,
прогони с нея мрака на нощта,
обсипа я със светлини и краски,
с нечути още думи досега,
с изгарящи сълзи, със късни ласки,
с една голяма молеща тъга,
но ябълката нищо не усети —
ни радостта,
ни силната печал...*

*Дъжд есенен,
дъжд сребърен,
дъжд светъл,
обичащ дъжд,
но много закъснял.*

ШЕПОТ

*Защо оставяш моите очи
отвънка, под прозореца да чакат?
Започне ли внезапно да горчи,
неугасен копнеж угасва в мрака.*

*Защо оставяш моята душа
забравена отвън, сама да плаче?
Така внезапно мога да сгреша,
напред да гледам, а назад да крача.*

*Защо не си оставила следа,
да прибере под стряха песен млада?
Неприютена от любов звезда
през късна вечер от небето пада.*

НОЩ НАД ПЕТРИЧ

*Нощта над светли къщи ни изведе
и няма вече връщане назад.*

До мене застани.

И гледай.

Гледай.

*Под нас изплува звезден град
от синьото море на равнината,
душите ни вълнува с южен звън.*

Под нас са моите улички познати.

Под нас е моято детство.

Моя сън.

*Там тихо веят пролетните ветри,
за да раздухват нови светлини.*

Там чака майка ми,

там свети Петрич

до люлката на мойте първи дни.

Очите му ни гледат безизкусно.

Ще свети.

Ще сияе.

Ще трепти.

*Дордете не целуна твоите устни,
през тая нощ той няма да заспи.*

ОБЕДНЯВАНЕ

Знаеш ли, човек се проверява
може би в един-единствен час,
всичко преживяно оживява,
всичко се изстрадва в този час.

Ето, ти внезапно си отиде,
може би за тая само нощ —
може би, че малко те обидих,
може би, че малко бил съм лош.

Птиците след тебе отлетяха,
вятъра се спотаи едва, —
стъпките по улиците спряха
и за първи път останах сам.

Потъмняха в тъмното звездите,
къщите, дърветата, света,
легнаха зад камъни горите
и земята сякаш опустя.

Пусто — в мислите, в очите — пусто,
а в душата — камък натежал.
И за първи път сега почувствах
колко много аз съм обеднял.

ПРИ МЕН ЩЕ ИМА...

*По твоя край —
над път и кръстопът,
напролет само грейват минзухари,
а тука и наесен те цъфтят,
а тука и в мъглата не догарят,
и грееш се на пламъка им тих,
и радваши се на синята им песен,
и ги нареждаш — сякаш стих до стих,
и питаш ме сега: — Нима е есен?*

Над нас полита ненадейно лист.

*Да, есен е, но юг е тука, юг е!
По-дълго небосклона ще е чист,
по-рано песни ще запей капчука,
по-рано ще разцъфне горски дрян,
по-рано ще зазеленей поляна,
по-дълго ще е топла мойта длан,
по-дълго ти в душата ще останеш.
И затъжиши ли пак за топлота,
за огън, който лесно не догаря,
ела на юг дори през есента.*

При мен ще има още минзухари.

СНЯГ

*Затрупан от дълбоки снегове,
света за нашите крила е тесен.
Напразно непознатото зове
с една позната от дедите песен.*

*Прогонени са птиците на юг,
отнесли най-молитвените тайни.
Останахме самотни ние тук,
а бяхме като птици всеотдайни.*

*Отвъд снега какво към нас върви,
какво през непрогледното поглежда?...
Пристигат бавно новите треви
като зелено echo от надежда.*

ПЕСНИЧКА

*Натрупване,
невидимо
натрупване.*

*Натрупване
на чувствата
до счупване.*

*Натрупване!
Но пак
те издържат.*

*Внимавай!
Ще ме смахне
само
капката лъжка.*

ПРИТЧА ЗА ЯБЪЛКАТА

*Благодаря покорно на змията,
рисувана жестока,
страшна,
хладна.*

*Тя ми показа ябълката свята —
през късна вечер сам да я открадна
от тайното дърво на любовта,
което в твойта къща се намира...
Най-хубавото ми показа тя.*

*А хора,
дете много ме разбират,
изгониха ме с тебе в тъмнината.*

Затуй не хвърлям камък по змията.

НОЩ ПОД ТВОЯ ПРОЗОРЕЦ

*Заключиха те вече, обич моя,
зад хладните стени на тоя дом.
Звезди изгряват с огън неспокоеен,
а ти самичка плачеш мълчешком,
че вместо да гориш в небе безкрайно,
зализваш бавно под един таван.
Зова те под прозореца потайно,
но заглушава ме студена длан.
Аз търся силуета ти сред мрака,
но някой в миг прозореца гаси.
Аз знам: когато ти насън ме чакаш,
там някой рови в твоите коси,
следи от моите устни да открие
и твоите въздишки да брои.
Но и зад сто врати да те укрие,
едва ли в тая нощ ще устои.
Самичък няма аз да си отида
и няма да угасне мойта страсть.
На покрива ще скупя керемида
и пак ще дойда да те видя аз.*

СУЕВЕРНА ПЕСЕН

*Под върха зелен на манастира
камъка-легенда пак ме спира,
че преданието повелява:
който не е лъгал, той минава,
който е измамил, той остава
да лежи под камъка навеки.
Затова — не се решава всеки.*

*Искаш ли
след толкова години
през магията му да преминем,
скрили своите усмивки смешини?
Ако двамата били сме грешни,
заедно под него да останем,
като корени,
преплели длани,
щом на честната земя не може.*

*Направи ни много грешни,
боже.*

СПРИ СЕ...

*Затова ли всичко е било
в оня миг на пролетна измама —
да пречулим нечие крило,
а пък ние да политнем двама?*

*Затова ли — двама да летим,
да направим през небе пътека,
а след време да се разделим,
както е било от триста века?*

*Затова ли — път да ни зове,
никой да не чува, да не вижда?
Затова ли — толкоз стихове,
на които всеки е завиждал?*

*Затова ли? Спри за малко, спри,
както всичко в тоя миг е спряло.
Опуштяват нежните гори,
на които имена сме дали.*

*Затова ли топла планина
аз оставил с дъх на теменуга?
Ти да тръгнеш на една страна,
аз — за никъде, на друга...*

САМО В НЕЯ

*Улиците, вместо да те пазят
до гърдите си като дете,
като сенки подир тебе лазят
и душата ти подслушват те.
И внезапно в себе си усещаш —
колко вярно го усещаш ти! —
как отнемат ти сега по нещо
и загубваш своите черти.*

*И ме молиш да те скрия в стая
зад високи, каменни стени,
но такава стая аз не зная.
В тази малка песен ти влезни,
в тази песен, от сълза родена,
както от нощта се ражда ден.
Само в нея ти си защитена
и завинаги оставаш в мен.*

ДАНО МЕ РАЗБЕРЕШ...

*Когато съм ти викал аз:
— Иди си!,
зашо не си дочула ти:
— Ела!,
да бъдеш винаги при мойта мисъл?
Когато някъде с усмивка зла
пред тебе викал съм на глас:
— Раздяла!,
зашо не си дочула:
— Остани!,
за тази наша среща закъсняла...
Когато през тревожни,
късни дни
наяве всичко светло съм отричал,
зашо не си дочувала едно:
че повече от вчера те обичам?
Дано ме разбереш,
дано,
дано...*

ДОВЕДИ МИ...

*Запали с очите сини мрака,
огнения знак до мен да стигне,
недочаканото да дочакам,
неповиканото да пристигне.*

*Облака надвесен над горите
залюлей като дърво могъщо,
да изсипе тайните си скрити
върху покрива на мойта къща.*

*Изпрати ми вятъра далечен
от онази приказка прастара,
да ми донесе от пътя млечен
след години светлина за вяра.*

*Доведи ми птиците от мрака,
непослушните криле да вдигнат,
недочаканото да дочакам,
неповиканото да пристигне.*

ЕЛЕГИЯ

*Няма само аз да остана —
кой от времето ще се спаси?
Ветрове среднощни ще отвият
златото на твоите коси,
двата изгрева под твоите вежди
ще загубват своята синева,
своите пространства и надежди.
Спомена ще дойде след това.*

*И ще питаш за едно момиче,
не момиче, а почти дете.
Още ли на тебе то прилича,
още ли сред стихове расте,
още ли очите му са сини,
още ли със птиците лети,
както някога,
преди години,
толкова далече,
отпреди.*

*Улиците няма да си спомнят
междуду къщи с каменни стени,
нито изворите с пълни стомни,
нито тези горди планини,
нито равнините с дъх пшеничен,
нито хората,
ах, нито те.
Само в мене ти ще си момиче,
не момиче, а почти дете.*

ДВА ЧОВЕШКИ СВЯТА

*Вечер влизаме в различни къщи,
но оставаме един до друг...*

*Ветровете късни се завръщат
с лист от кестен,
с шепота на бук,
с хиляди звезди от върховете,
с хиляди следи от дъжд и сняг.
Но едно небе в очите свети
и земя — с един обичан бряг.*

*Помежду ни няма две вселени,
две реки далечни,
две гори,
нито радост, нощем раздвоена,
нито две разкъсани зори,
нито ден, на кръстопът застанал,
нито граница сред мрака син.*

*Два човешки свята в нас са сбрани
и от тях е сътворен един.*

АВТОПОРТРЕТ ОТ ДУМИ

*Виждала ли си небе пред бура,
над земята слязло ниско, ниско,
сякаш отведенъж ще се изтури?
Облаците трупат се наблизко,
трупат тайни сили,
трупат хали,
трупат огън,
нещо ври, напира.*

*Не, не бива
никой да го спира.*

*Трябва туй небе да се запали,
да избухне гневно над главите,
да изсипе всичко на събрано,
да изхвърли всички болки скрити
и отново чисто то да стане,
както вчера пак да се синее.*

*Не, не бива
никой да го спира.*

*Дай му право всичко да излее,
че от задушаване умира.*

КОЙТО Я ОБИЧА

*Счупено е нещо помежду ни
като кон,
пречупил крак на двора,
като кон,
останал без опора.
Той не може да препуска смело.
Аз от старите планинци зная,
че конярят сам ще го застреля,
нито да се мъчи той докрая,
нито другите да страдат.
Счупена е нежна,
земна радост
и не може повече да свети,
и не може като кон да тича.
Ето два готови пистолета.
Който я убие,
той обича.*

ЗА ДВЕ РЪЦЕ

*За две ръце, протегнати насреща,
земята бих докрай извървял.
За две очи, като звезди горещи,
аз цялата си топлина бих дал.*

*За две слова, от мене вдъхновени,
най-хубавите думи бих редил.
За две сълзи, изплакани за мене,
аз всички океани бих изпил.*

*Как малко исках аз — по зрънце само,
по капка от далечен, чакан дъжд.
А ти дойде като небе голяма
и всичко ми донесе изведенъж.*

*Донесе ми от ветрове заръка,
пожари звездни, за да не тъжа,
от мъка — песен, а от песен — мъка,
и аз не зная как ще издържа*

*при тая среща — ранна или късна,
на тоя огън — древен или нов.
Ако сърцето ми сега се пръсне,
едно помни — било е от любов.*

ЗВЕЗДИ ДОРИ ДА НЯМА...

*Звезди дори да няма на небето,
тръгни насам направо през града.
Един прозорец винаги ще свети
и той ще бъде твоята звезда,
изгряла неочаквано сред мрака
като вечерница над моя праг.
И ти ще знаеш,
че сега те чакам.
Тръгни по тоя вечен, верен знак!
Аз няма в тесен свят да те обсебя
и няма никога да бъда лош.
Една отключена врата за теб
до моя праг
те чака
всяка нощ.*

ОТГОВОР

*Много песни
гориш за жена,
много думи
гориш за жена,
много нощи
гориш за жена,
много огън
гориш за една,
много път,
много сън,
много зов.*

*За какво ти е?
Ще се убиеш.*

*За едничкото зрънце любов,
неоткрито от друг,
да открия.*

ЦИГАНСКО ЛЯТО

*Гората влиза в циганското лято
и неотменно идва тоя час,
когато даже есенния вятър
отнема нейната предишна власт.*

*Тогава тя започва да се радва
дори и на ответите листа,
и на заглъхващата горска брадва,
и на увяхащите си цветя,
и на последните си топли тръпки,
и на несбъднатите си молби,
и на последните човешки стъпки,
които си отиват може би.*

*Богатството ѝ става все по-бедно,
дори когато с багри я злати,
зашото всичко вече е последно
и всичко губи своите черти.*

ГОРЧИВО ВИНО

*Бъди в живота ми като калинка,
излитнала от топлата ми длан
към някоя звезда под свода синкав,
в която винаги ще бъда взрян.*

*Бъди една светкавица голяма,
която нощем пада върху мен,
душата моя да превърне в пламък
и всяка нощ да светя като ден.*

*Бъди и грешна ти, бъди и права,
бъди и с гневни, и с добри очи,
но остани си всякога такава,
дори когато ми горчи.*

*Горчива обич нека ме опива.
От старите винари още знам,
че истинското вино е горчиво.
За подсладено няма да те дам.*

Издание:

Евтим Евтимов. Нощи
Българска. Второ издание
ИК „Георги Бакалов“, Варна, 1981
Рецензент: Михаил Берберов
Редактор: Иван Давидков
Редактор на издателството: Панко Анчев
Художник: Стоимен Стоилов
Художествен редактор: Иван Кенаров
Технически редактор: Георги Дойчинов
Коректор: Маргарита Грозданова

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.